

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Grosserer Nathanson, d. 4. Jan. 1814

Citation: Baggesen, Jens: "Til Grosserer Nathanson, d. 4. Jan. 1814", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid55735/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Jens Baggesen endnu skal fødes.
 Nu, Herre Gud! hvis alle synes saa,
 Jeg ved sit Værd det vel maa lade staae.
 Man alt har dømt mit Ophold her i Landet,
 Min Profesjur i Kiel, min danske Kimpostil,
 Mit Skrift om Jøderne, med hvad der hører til,
 Mit Samtlige paa Prent aldeles intet andet
 End blot et Spil.
 Man flager uophørlig over,
 At jeg, Gud veed hvad alt, i denne Verden lover —
 Og, sandelig! mig lidet undre vil,
 Hvis een og anden, der har aldrig lovet noget,
 Tilfids! aldeles rykker ud med Sproget:
 „Han loved os engang at være til.“

Du, som i fiorten Dage nu har biet
 Paa Svær med næste Post, og sikkert ikke saaer
 Nærværende, før der er noget i'et
 (En anden biøde hele fiorten Mar!),
 Istemmer alt, maaffee, bemeldte Ettantet. —
 Istemmer du det ogsaa, saa god Nat!
 Saa tar mit ældste Løfte selv sin Hat,
 Og gaaer sin Vej — saa lover jeg herefter
 Aldeles intet under mine Kræfter,
 End sige hvad dem overgaaer —
 Saa gjør jeg, hvad jeg virkelig formaaer
 I Digten, Tragten, Stræben til min Ære,
 Hvad jeg har aldrig gjort, det sidste, hvor det gaaer -
 Det sikkerste maaffee — fort sagt: jeg lær det være;
 Thi naar de andre Herrer rykke mig
 Mit løfterige holdentomme Væsen
 I Næsen,
 Saa leer jeg, som Matrosen loe,
 Hvis Humpen om, da ham var tabt i Slaget
 Et Been, af Kammeraten blev beflaget,

Der havde mistet begge to.
 Men naar du, Ridder Kap, for hvem hver Morgen
 Er et umiddelbart i Dag —
 Der aldrig kiendte mindste Sorgen —
 Der nyder alt, kun ikke mindste Mag —
 Der aldrig Himlen overlader Sorgen
 for hvad der er din egen Sag;
 Naar du, der tidt dig selv i Farten iler
 forbi paa Virksomhedens Dei —
 Og, hvis i Sovne virkelig du hviler,
 Dog i det mindste desjer ei —
 Naar du, der holder hvad du aldrig lover,
 Det være lidt, det være stort
 (At sige, naar det dig en smule hover),
 forbi, før det er sagt, det alt er giort —
 Naar — Punktigheden selv til Punkt og Prikke —
 Du skulde finde Tid og Sted
 At lægge Mærke lidt til min Upunktighed,
 Saa er jeg om en Hals; saa veed jeg ikke,
 hvordan jeg Boidten skal tilbage stifte;
 Thi naar det gielder, i det Prompte mig at stifte,
 Du fyldest Ære har at tale med.

Mit Haab om din Tilgivelse sig grunder
 Imidlertid netop derpaa.
 Min Digter-Ladhed er dig neppe noget Under,
 Du Dagens egen Gud lidt oven finde maa;
 Og synes dig, ifald du gier dig Stunder
 At føre mig til Bogs med Haar og Hud,
 At jeg ei blot har faaet, hvorpaa der subscriberes,
 Men selv den hele Fond, hvormed der skal præsteres,
 forud —
 Mit Navn, min Pen, min Hand, mit alt — du tænker
 formodentlig som saa: „Vor Herre stænkter
 „Vel fleer end ham det lidt, de har!

„Den Digter (Kieles eller Sicillandsfar),
 „Som løfter første Steen imod ham, er en Nar.
 „Gjældbunden ligger nu den hele Jord i Lænker,
 „Og hvis den endnu ruller lidt,
 „Hvis den til Jis ei ganske sammenfryses,
 „Hvis den af Solen end til Nød oplyses,
 „Da er det sikkert paa Credit!
 „Os Solen selv i Nar har truet med Fallit;
 „Naturen alt seer ud, som om den var forslidt.
 „J Prosalivet, som i Poesien,
 „Det efterhaanden kommet er saa vidt
 „Af Mangel paa Finanzøkonomien
 „J Reentumueligheden af Profit,
 „At nu, Nar attehundrede og fiorten,
 „Den hele Verden gaaer i bare Skjorten
 „Med overmaade lidt af Burer paa,
 „Der er endda kun saa som saa!
 „Jfald vor Herre Sit af samme vilde tage,
 „Der blev saa got som intet meer tilbage!
 „Betragter man nøagtig, med lidt Fjid,
 „J Krøniken om Verdens Liv og Lønnen,
 „Hvad Menneskenes Børn i al den lange Tid
 „Har digtet, tragtet, stræbt, og evnet:
 „Hvad — lidet eller stort, fint eller grovt —
 „(Gad jeg vel spørge Cæsere, som klage,
 „Dem Baggesens forjættelser bedrage)
 „Har i al Verden holdt, hvad det har lovt? —
 „For ikke længer om Exempler her at lede,
 „Jeg blot vil nærne ham, vi samstigen tilbede,
 „Den upaatvilelige Jordens Gud,
 „Der lader til at gaae sit Skud:
 „Hans Gjæld (trods alle Napoleoparder,
 „Napoleoner og Napoguineer)
 „Beløber sig til nogle Milliarder;
 „Og, hvad han lovt, lover han ei meer.

„Hvis med det grønne Træ deslige sfeer:
 „Hvis han, som Byer, Lande, hele Riger,
 „Med alt, hvad er deri, tog til sig i en Ruf,
 „Tilfidsst har maattet tage, som man siger,
 „Sin sidste polste Pels paa Duf —
 „Hvad kan man vente nuomstunder
 „Af Smaafolk, og af Digterfolk især,
 „Som man vil neppe finde noget Under,
 „Ihald jeg ligner dem i min Parabel her
 „Ved tørre Træer?
 „Den Ting os i det mindste burde hove,
 „At Baggesen dog bliver ved, at love;
 „Han har dog en Maneer at love paa,
 „Som (da man intet andet hidtil saae)
 „Dog — underholdende hos flere
 „Beständig Appetit til meere —
 „Maa ikke være ganske at forsmæe;
 „Jeg i det mindste tænker saa.“

Taf, bedste Nathanson, for denne Tænken!
 Hvis jeg ei regnede paa den,
 Du saae mig neppe meer igien;
 Thi jeg kan taale got mit firmas Væres Krænken
 Af firmaløses Uvindsoet;
 Men blev jeg og af dig en blot Anmelder
 Af hvad der i min Verdenshandel gielder:
 En Redviinsfabrikør — en Lotto-Patriot —
 En Handelspeculant paa Moden troet,
 Af dig, der med det eene Die
 Seer Verden, som den er, og med det andet meer,
 End mangen lærd Pedant i andres Bøger seer —
 Blev jeg lidt bange for mit firma selv med føie —
 Tog Skildtet ind, og luffede min Bod,
 Trods al min Løfterigdoms Overflod.

Dog jeg tar neppe fejl, naar jeg formoder,
 At du den Bod, hvori jeg stykker ud
 Den Masse, som jeg fik paa Duf af Gud,
 Udeles skælner fra de simple Høkerboder,
 Hvori man sælger attiff Salt af Tang,
 Nye gamle Kirkeslokker uden Klang,
 Smaa kolossalste Romerste Ruiner,
 Og hienmegiorte Malaga-Rosiner —
 Og at, ifald du seer, mig af og til
 Den prompte Holden falde lidt besværlig,
 Du dog bestandig finde vil
 Min ikke reent gemeene Loven ærlig.
 I dette Haab jeg sender, hvad jeg har
 Dog endeligen faaet særddigt,
 Jdeen nogenlunde værdigt:
 Rim-Eøstet nemlig om et Svar,
 Hvori, hvis Liv og Helsen blir mig sparet,
 Det Brev, som meldte mig din største Lyst:
 Den særstefødde Søn ved din Madonnas Byst,
 Engang skal vorde virkelig besvaret.
 Hils midlertid de hulde To,
 Hvis Gruppe (Kunsten ellers uførtalel)
 Naturen vel saa tryllende har malet,
 Som Rafael, og som Antonio
 Allegri da Correggio —
 For hvem jeg knæle seer i Tanker allerede
 De hellige Tre Konger, og tilbede —
 Mens det mig ærgrer, jeg er ei tilfreds,
 Og at jeg ei derved en Rolle spille kan —
 Om ei som Darbes just, og Eichel, og Delbanco,
 Saa dog (da denne Plads er, troer jeg, end in blanco)
 Som Morian.

Til Herr Grosferer Mathanson.

Kiøbenhavn, d. 4de Jan. 1814.

Min fanny, hvis for fine Sands

Kun sielden trylles her til Lands,
fortryllet af den Nytaarsgave,
De hende nys har venlig sendt
Med en elskværdig Compliment,
Befaler mig i Hast at travre
Paa Riimbrevhoppen, uden kraf,
Og uden Hat, end sige meere,
for Dem en Blomsterkøst af Taf
I bunden Stil strax at levere —
fra hende selv udtryffeligg —
Til Giengæld for de smaa, men reite
Bidrag til hendes Toilette,
Der ogsaa har fortryllet mig.
Jeg travre altsaa. Her jeg bringer
Paa nysbemeldte lette Dinger
Et Vers, som hedde skal, urost
for Gud, en lille Blomsterkøst.
Gid den var smuk, som den er lille!
Gid den var halv saa nysfellig
Som Naalepuden, jeg seer spille
Med Roserne, Cytheres lig!
Gid den, for Børsten, kunde give

Tilbage Spor af Smagens Fiil
I reen og glat poleret Stii!
Kort sagi: Gid jeg i Taffers Jil,
Min Ven! Dem havde kunnet skrive
Til Giengæld blot min fannys Smii!
for Sagen havde De tilbage
Da faaet sendt dens sande Mage:
Jeg meener: Amors egen Pii!
